

"יישיבישע בלאט"

"לאמדעס" ב"דף" ב"שאלות" ו"מראי מקומות"

בכורות מט.

טיוטא בלבד דף מוגה ומורחב ישלח בהקדם

בבא בהרשאה, בגדרי הרשאה: עי' רש"י שבועות לג; רמב"ם שלוחין ג' א-ה', ע"ע בעה"מ ומלחמות ב"ק כז: והרשאה לפדיון הבן, עי' שי למורא ונמוקי חיים.

והאמרי נהרדעי וכו', עי' ב"ק ע. דשם הובאו קושיית הגמ' והתי' כתרי לישני, עי' תוס' כאן ושם, ומה שכותבים על קרקע אף בכפריה, עי' יש"ש ב"ק פ"ז י', וקצה"ח כג' ב'.

באיש אחד ושתי נשים לא משכחת לה, וברמב"ם יא' כה' נקט לה בשתי נשיו וכו'? עי"ש הגהת הראב"ד ועי"ש הלכה ל' בהגה"ה ובכס"מ שם, ועי' טור שה' טז שם כד-כה', ומהריט"א סוף סט'.

תוד"ה לאחר דנו לגבי שהחיינו במת הבן, עי' שיטמ"ק ולהלכה עי' שו"ע שה' יב', ועי"ש ש"ך ס"ק יז', ועי"ש פת"ש.

ומה שחלקו בין מילה לפדיון הבן לגבי ברכת שהחיינו, ע"ע רמב"ם ברכות יא' ט', הג"מ מילה פ"ג אות ד', ריקנאטי תקצג', ובעל המאור פסחים כח.

חודש ומעלה, ושיעור הזמן עי' רבינו גרשם, ועי' תשובות הב"ח קכה' בשם היראים, ועי' מג"א שלט' ח' מש"כ על דבריו, ועי' חמד משה שם ב', ועי' מפרשי השו"ע שם וי"ד שה'.

בחזקת שלא נפדה, ובאור חזקה זו המועלת להוציא ממון, עי' מהרי"ק שורש עב', וברעק"א שו"ת קמא קצו', ושו"ת חת"ס חו"מ סז'.

עד שיאמו לו שלא נפדה, עי' פרש"י ועי' מחנ"א עדות יח', ועי' בנין ציון החדשות כב' למה לא נחזיק הממון בידו מכוח מוחזק.

דכו"ע מעכשיו אין בנו פדוי, ועי' רש"י דהוי מתנה לכהן, עי' מהריט"א עד' א', ו-עו' ד'.

כי פליגי לאחר ל' ונתעבלו המעות, ועי' תרומה"ד פסקים רלד' דלדעת רב אפילו יחזיר הכהן לאב את המעות בתוך ל' בנו פדוי, עי' מהריט"א עו' ב' ואבני מילואים מ' ב'.

התם לאו אע"ג דנתעבלו הוו קידושי, והטעם? עי' רשב"א קידושין נט', ובאור דבריו עי' אבני מילואים מ' סק"א, קה"י שם סי' מו', חי' ר"ש שקאפ סי' ז'.

והחילוק בין זה למלוה לעניין פדה"ב? עי' אבני מילואים כח' טז', ומנחת חינוך שצב' ז'.

ע"ב

התם בידו לקדשה מעכשיו, הכא אין בידו לפדותו מעכשיו, ומה שלא הוי חסרון בדבשלבל"ע? עי' מל"מ אישות ד' ז', חזו"א קידושין סא' ז', אב"מ מג' א', וקה"י שם מו'.

בסמ"ג עשין קמד' פסק כשמואל, ומאיך בהמשך כתב דאם א לו לאחר ל' בנו פדוי אע"ג דנתעבלו המעות? עי' שו"ת מהרי"ק צו' מה שהוציא מזה, ועי' שו"ת מהרש"ל סי' ז', ובש"ך שה' יט' מש"כ על דבריו, ע"ע מהריט"א עו' א-ד' מה שדן באריכות בדבריו.

הכא הלכתא כוותיה דשמואל, וברא"ש סי' ה' כתב דהלכה כרב בגלל הכלל דבאיסורים הלכה כרב, ועי' מהריט"א עה' א' שתמה למה חשיב הכא איסורי? ועי' מהרי"י קורקוס על הרמב"ם ביכורים יא' יח', ועי' אור גדול עה"מ ושערי יושר ה' כה'.

הוא לפדות ובנו לפדות, ועל מי עיקר המצוה? עי' ריב"ש קלא', חינוך שצב' ובמנ"ח אות א', ועי' שו"ת הרשב"א ח"ב שכא'.

היכא דליכא אלא ה' סלעים וכו', וקשה למה אין פה את הכלל שהמבזבז אל יבזבז יותר מחומש? עי' שו"ת מהר"ם שיק או"ח שלא', חזו"א יו"ד קפז', וא"ח קבט' ג' ובאוה"ל תרנז' ד"ה אפילו.

תוד"ה וידיה, הקשו דהלקוחות יחזרו ויגבו מהכהן את ה-ה' סלעים שפדה את בנו, עי' תירוצם, וע"ע רש"י ותוס' קידושין כט: ובמהרש"א שם, ובחי' ר"ש שקאפ סי' טז'.

מנה של צורי, ומה בא לבאר? עי' רש"י ותוס' ועי' ראב"ן נז' ובמהריט"א פ' ב' דן בדבריו ובאחרונים דנו לפי זה אי מועיל פדיון ע"י כהן קטן וכו' המשך יבוא בדף המורחב.

לע"נ הג"ר חיים בן-ציון בה"ג רבי משה זצ"ל נלב"ע טו' כסלו תשעה'

להערות והארות 0527652935, או 7652935@gmail.com לקבלת הדף במייל

שלח בקשה לכתובת זו, והדף יישלח אליך בל"ג מידי יום.